

Arrest

**nr. 70 117 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 10 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 juli 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als zelfstandige (bijlage 19).

1.2. Op 9 oktober 2010 wordt verzoeker in bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Daar uit nazicht van het Belgisch Staatsblad vastgesteld werd dat verzoeker op 30 september 2010 ontslagen werd uit de zaak en geen aandelen meer bezit, werd verzoeker bij brief van 10 december 2010 uitgenodigd nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn bestaansmiddelen, economische activiteit in België of studie in hoofdactiviteit. Verzoeker werd van dit schrijven in kennis gesteld op 17 juni 2011.

1.4. Bij fax van 23 juni 2011 laat de stad Mechelen weten dat verzoeker geen stukken kan voorleggen.

1.5. Op 5 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“In uitvoering van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Y., M. Y. {...}
geboren te Kardzhali, op (in) {...}
van Bulgaarse nationaliteit.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene deed de aanvraag tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 13/07/2010. Ter staving van zijn aanvraag legde hij een volledig uittreksel van de kruispuntbank van de firma 'Yenkoy' (27/08/2010) en een aansluiting bij de sociale kas voor zelfstandigen (Securex) voor. Betrokkene kreeg de E-kaart op 09/10/2010.

Op 10/12/2010 werd er een brief naar de gemeente Mechelen gestuurd met de vraag om betrokkene uit te nodigen en te vragen nieuwe bewijsdocumenten betreffende zijn huidige situatie voor te leggen. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene nam kennis van dit verzoek op 17/06/2011 en legde hierna een nieuw volledig uittreksel van de kruispuntbank van de firma 'Yenkoy' voor van 25/05/2011. Betrokkene verklaarde daarbij verder geen loonfiches te kunnen voorleggen want te zijn opgelicht door de werkgever (geen naam van de werkgever bekend), maar wel een nieuwe werkgever te hebben. Gezien de Dienst Vreemdelingenzaken in de veronderstelling was dat betrokkene een zelfstandige activiteit had, leken die verklaring ons merkwaardig en werd verder onderzoek ingesteld. Uit een publicatie in het Belgisch Staatsblad van 10/11/2010 blijkt dat betrokkene reeds op 30/09/2010 werd ontslagen als zaakvoerder van de firma 'Yenkoy' en geen aandeelhouder meer was. Concreet wil dit dus zeggen dat hij op onrechtmatige wijze de E-kaart bewam. De zelfstandige activiteit van betrokkene was immers reeds voordien officieel beëindigd. Betrokkene hield deze informatie achter bij het toekennen van het verblijfsrecht en wist zo de Belgische autoriteiten succesvol te misleiden om het verblijfsrecht te kunnen bekomen. De voorgelegde documenten waren daarbij wel degelijk van doorslaggevend belang bij de erkenning van dit verblijfsrecht. Overeenkomstig art. 42 sexies kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Het feit dat betrokkene pas op 15/02/2011 een einde aan zijn inschrijving bij de sociale kas stelde, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Uit de documenten betreffende het beëindigen van die aansluiting valt wel degelijk af te leiden dat het gaat om de aansluiting ten gevolge de zelfstandige activiteiten van mijnheer bij Yenkoy, niet over een andere of nieuwe zelfstandige activiteit. Betrokkene is dus wellicht nalatig geweest dienaangaande. Als zelfstandige kan hij in elk geval het verblijfsrecht niet verder uitoefenen, gezien hij niet meer aan de voorwaarden voldoet overeenkomstig art. 40, §4, 1° als zelfstandige.

Intussen legde betrokkene ook nog een arbeidscontract voor bij de firma Yenkoy en een attest van het ocmw waaruit blijkt dat hij geen steun geniet. Betrokkene zou heden in dienst zijn sinds 16.03.2011 maar verklaarde geen arbeidskaart te hebben. Als werknemer kan betrokkene het verblijfsrecht echter niet behouden, enerzijds omdat het zonder arbeidskaart een illegaal dienstverband is. En anderzijds, zelfs indien betrokkene over een arbeidskaart zou beschikken, is hij als Bulgaar in loondienst onderworpen aan de overgangsbepalingen en zou betrokkene bijkomend moeten voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 69sexies van het kb van 8.10.1981 om het verblijfsrecht als werknemer verder te kunnen uitoefenen. Het attest van het ocmw is dienovereenkomstig niet relevant.

Kortom, het verblijfsrecht van betrokkene dient enerzijds te worden ingetrokken overeenkomstig art. 43 septies van de wet van 15.12.1980. Bijkomend moet worden vastgesteld dat betrokkene op geen enkele manier nog voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, waardoor eveneens overeenkomstig art 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 er ook een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de burger van de unie.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“eerste middel: schending van artikel 1,2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen:

Aangezien de verantwoordelijke van de dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat zij overéénkomstig artikel 42 sectie S gerechtigd zijn om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie en dit om redenen dat verzoeker de Belgische autoriteiten zou misleid hebben;

Dat verzoeker echter uiteengezet heeft dat hij steeds in de waan was dat hij nog altijd mede zaakvoerder was van de vennootschap YENKOY en dit bevestigd wordt door het feit dat verzoeker tot en met februari 2011 sociale bijdragen als zelfstandige heeft blijven betalen waarover geen discussie bestaat; dat verzoeker blijkbaar opgelicht is geworden door de mede verantwoordelijke van de vennootschap YENKOY door verzoeker reeds op 30/09/2010 te ontslagen als zaakvoerder van de firma YENKOY doch verzoeker zelf van dit ontslag nooit op de hoogte werd gebracht; dat verzoeker eens hij weet had van dit gegeven namelijk dat hij opgelicht werd door de mede zaakvoerder hij onmiddellijk werk gezocht heeft om zijn activiteiten te kunnen verder zetten en alzo inkomsten te kunnen genieten; dat verzoeker hierin geslaagd is en hij sinds 16/03/2011 opnieuw is kunnen starten bij een nieuwe werkgever, namelijk de BVBA B.V.M. met maatschappelijke zetel te 2800 Mechelen, H. C. {...} en waarvan de officiële oprichting van de BVBA gebeurde door tussenkomst van Notaris JORISSEN op datum van 19/05/2011. Aangezien de eenvoudige motivering van de verantwoordelijke van de dienst Vreemdelingenzaken om tot beëindiging van het verblijfsrecht om het grondgebied te verlaten louter gebaseerd op het feit dat verzoeker geen zelfstandige activiteit meer heeft sinds 30/09/2010 niet voldoende is en zulks een duidelijke schending uitmaakt van de norm van de draagkrachtige motivering en de verplichting tot zorgvuldigheid en de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zulks sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht; dat de bestreden beslissing dan ook getroffen werd op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd; dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Artikel 57 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde, in toepassing van artikel 42septies van de wet, beslist dat de burger van de Unie of het familielid niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven, wordt de beslissing aan de betrokkene betekend door overhandiging van het document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. Naargelang het geval wordt de bijlage 8, 8bis, 9 of 9bis ingetrokken.

Indien de minister of zijn gemachtigde, in toepassing van artikel 42septies van de wet, beslist dat de burger van de Unie of het familielid geen duurzaam verblijfsrecht meer heeft maar zijn recht op verblijf behoudt, wordt de bijlage 8bis of 9bis ingetrokken. Het familielid ontvangt dan een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig bijlage 9.”

In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verblijfsrecht verkregen heeft als zelfstandige. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft bij brief van 10 december 2010 verzoeker uitgenodigd nieuwe informatie te verschaffen betreffende zijn huidige situatie. Op 23 juni 2011 laat verzoeker via de gemeente weten dat hij geen stukken kan voorleggen daar hij zou zijn opgelicht door zijn vorige werkgever en dat hij tracht via zijn nieuwe werkgever alles in orde te brengen. Daar uit deze mededelingen, samen met de vaststelling dat verzoeker als zaakvoerder ontslagen werd op 30 september 2010, blijkt dat verzoeker geen zelfstandige activiteit meer uitvoerde, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid geoordeeld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker valse en misleidende documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht. Verwerende partij heeft derhalve bij het treffen van de bestreden beslissing tevens rekening gehouden met het gestelde in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.4. Verzoeker betwist in essentie de vaststelling dat hij de Belgische autoriteiten zou misleiden hebben en betoogt dat hij zelf in de waan was dat hij nog steeds medezaakvoerder was van de vennootschap Yenkey en dat dit bevestigd wordt door het feit dat hij tot en met februari 2011 sociale bijdragen als zelfstandige is blijven betalen. Verzoeker stelt dat van zodra hij wist van de oprichting door de medezaakvoerder, hij onmiddellijk werk heeft gezocht en hij hierin geslaagd is nu hij sinds 16 maart 2011 opnieuw is kunnen starten bij een nieuwe werkgever. Verzoeker meent dat het feit dat zijn verblijfsrecht beëindigd werd enkel en alleen omdat hij geen zelfstandige activiteit meer uitoefent niet voldoende is.

2.5. Met zijn betoog gaat verzoeker er evenwel volledig aan voorbij dat hij geen zelfstandige activiteit meer uitoefent, hetgeen hij niet betwist, en dat de gemachtigde voor de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet een einde aan het verblijfsrecht kan stellen wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet bepaalde voorwaarden. Nu verzoeker geen zelfstandige meer is, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht geoordeeld: *“Als zelfstandige kan hij in elk geval het verblijfsrecht niet verder uitoefenen, gezien hij niet meer aan de voorwaarden voldoet overeenkomstig artikel 40, § 4, 1° als zelfstandige.”* Verzoeker betwist ook geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat hij ook als werknemer het verblijfsrecht niet kan behouden. Deze motivering is op zich voldoende om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Verzoekers kritiek is aldus gericht tegen een bijkomende motivering, zodat de eventuele gegrondheid niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, met name dat verzoeker geen zelfstandige meer is en dat hij ook niet in aanmerking komt om als werknemer verder van verblijfsrecht te genieten, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat verzoekers verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet beëindigd werd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, wat hij, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, in casu gedaan heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Aangezien de verantwoordelijke van de dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft op basis van het niet meer functioneren als zelfstandige bij de firma YENKOY doch men nagelaten heeft na te gaan of verzoeker wel degelijk op de hoogte was van dit gegeven; dat de verantwoordelijke van de dienst Vreemdelingenzaken meer onderzoek had moeten instellen en wanneer hij deze gegevens zou verkregen hebben hij wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen en hij zich blijkbaar nu alleen gebaseerd heeft op de nuchtere feiten zonder verzoeker hierover enige verduidelijking gevraagd te hebben waardoor er duidelijk sprake kan zijn van een schending van de zorgvuldigheidsplicht; dat dit middel dan ook gegrond is”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en op kennelijk redelijke wijze geoordeeld heeft het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier werd verzoeker, na de vaststelling door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker niet meer als zelfstandige werkte voor de firma Yenkov, via brief van 10 december 2010 uitgenodigd nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn bestaansmiddelen, economische activiteit in België of studie in hoofdactiviteit. Uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoeker verstrekte gegevens en geoordeeld heeft: *“Als zelfstandige kan hij in elk geval het verblijfsrecht niet verder uitoefenen, gezien hij niet meer aan de voorwaarden voldoet overeenkomstig art. 40, §4, 1° als zelfstandige. Intussen legde betrokkene ook nog een arbeidscontract voor bij de firma Yenkov en een attest van het ocmw waaruit blijkt dat hij geen steun geniet. Betrokkene zou heden in dienst zijn sinds 16.03.2011 maar verklaarde geen arbeidskaart te hebben. Als werknemer kan betrokkene het verblijfsrecht echter niet behouden, enerzijds omdat het zonder arbeidskaart een illegaal dienstverband is. En anderzijds, zelfs indien betrokkene over een arbeidskaart zou beschikken, is hij als Bulgaar in loondienst onderworpen aan de overgangsbepalingen en zou betrokkene bijkomend moeten voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 69sexies van het kb van 8.10.1981 om het verblijfsrecht als werknemer verder te kunnen uitoefenen. Het attest van het ocmw is dienovereenkomstig niet relevant.”* en: *“moet worden vastgesteld dat betrokkene op geen enkele manier nog voldoet aan de voorwaarden*

van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, waardoor eveneens overeenkomstig art 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 er ook een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de burger van de unie.” Het betoog van verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals reeds besproken onder het eerste middel volstaat deze motivering om de bestreden beslissing te schragen. Deze motivering is niet geënt op het persoonlijk gedrag van verzoeker maar is een loutere toepassing van de ter zake geldende bepalingen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER